

Poezia Flori de mucigai scrisa de Tudor Arghezi - referat

Imaginarul nocturn al volumului Flori de mucigai (1931) se deschide cu un poem programatic, ars poetica, ce marcheaza o modificare in estetica lui Tudor Arghezi. Ca intreaga poezie moderna, de la Baudelaire la suprarealism, lirica argheziana se asaza acum sub semnul categoriilor negative precum: uratul, banalul, bizarul, oribilul, bufonescul etc. O poetica a antipoeticului ne intampina inca din primele versuri ce prefateaza volumul: "Le-am scris cu unghia pe tencuiala, / Pe un perete de firida goala". Acestea trimit la scrijelirile intemnitatului intr-un spatiu ermetic, care poate fi chilia monahala, celula inchisorii sau caverna. Arta manierista e inlocuita cu o arta insolita, purtand pecetea Raului ("Le-am scris cu unghia pe tencuiala") sau cu arta naiva a omului preistoric. ("Pe un perete de firida goala"). In ambele cazuri, versurile din Flori de mucigai, scrise, pe un perete de firida goala, re-prezinta expresia claustrarii, a solitudinii si a vidului existential. La adapostul beznei din penitenciar ("Pe intuneric, in singuratate") prolifereaza, damnate, numai, florile de mucigai, "ca niste flori ale raului".

Inchiderea inseamna condamnare la intuneric si singuratate. Firida obtureaza orice sursa exterioara de lumina, orice deschidere spre lumea de afara.

Pe buna dreptate, Nicolae Balota afirma ca "tema cuprinzatoare a temelor poeziei din acest ciclu este viata in ruptura". Omul este parasit de semeni si de Dumnezeu, abandonat propriei demonii. Harul divin i-a fost retras definitiv, inspiratia de asemenea. Stihurile sunt scrise "Cu puterile neajutate / Nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul / Care au lucrat imprejurul / Lui Luca, lui Marcu si lui Ioan". Simbolurile inspiratiei evanghelistilor nu strajuesc lirica Florilor de mucigai. Din cei patru scriitori biblici lipseste, in mod semnificativ, Matei si simbolul sau transcendent - ingerul. Conscient de originalitatea gestului sau insurgent ("firida goala"), Arghezi respinge aici o literatura ca rod al inspiratiei ivite dintr-o transcendentia absoluta, pe care scriitorul nu trebuie decat s-o accepte. Poetul refuza sa mai fie mijlocitorul harului, instrumentul actiunii divine. Dimpotriva, arta lui sta sub consemnul unei sacralitati negative. Ea se vrea a fi o emblema a nedesavarsirii, a imperfectiunii umane.

Noua poezie se profileaza intr-un gol temporal: "Sunt stihuri fara an". Starea de detentiune presupune atingerea gradului zero al existentei umane, adica a punctului imprejurul caruia salasluieste Raul: "Stihuri de groapa". Aceasta echivaleaza insa cu o moarte, pe care poezia e chemata sa o exprime. Stihurile "de groapa" capata astfel forma unui bocet arhaic, in care se impreuneaza aspiratia spre puritate ("De sete de apa") cu dorinta de extinctie ("Si de foame de scrum"). Gravand aceste versuri pe peretele firidei, condeiul poetului se abate, pana la ruptura, de la scriitura "inspirata" a Cuvintelor potrivite: "Cand mi s-a tocit unghia ingereasca / Am lasat-o sa creasca / Si nu a mai crescut -/ Sau nu o mai am cunoscut".

Obosind sa tot alerge dupa absolut, poetul se retrage in caverna, la realitatea conditiei de muritor. Odata cu volumul Flori de mucigai, imaginatia argheziana coboara intr-un regim nocturn al imaginii, unde omul, desi nu mai are acces la transcendent, totusi mai nazuieste la puritatea esentelor: "Era intuneric. Ploaia batea departe, afara". In acest spatiu finit, poetul il intalneste pe Satana, semn ca

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

miscarea lui a avut directia infernului: "Si ma durea mana ca o ghiara / Neputincioasa sa se stranga. / Si m-am silit sa scriu cu unghiile de la mana stanga". Aceasta este limita maxima a frondei argheziene. A scrie "cu unghiile de la mana stanga" inseamna a scrie in contra, a instiga raul primar, animal, cu scopul de a obtine o noua frumuseti, ce poate coincide cu uratul. Poetul va avea de acum inainte un dublu rost: reimprospatarea limbajului poetic, prin infuzia de cuvinte vulgare sau argotice carora sa li se descopere expresivitatea ("Din bube, mucegaiuri si noroi /Iscat-am frumuseti si preturi noi" - Testament); valorificarea aspectelor nefaste ale existentei, adica inversarea continutului afectiv al imaginilor (negative), astfel incat, chiar in mijlocul noptii, spiritul sa desluseasca lumina imanenta a realitatii: "Samanta lui Dumnezeu, lumina, incolteste in luceferi ca si jos de tot, in glodul ranced al ulitelor strabatute de vite. Operatia de-a scoate perle pe acolo pe unde vulgul nu vede decat muscarie, este dumnezeiasca. Totul e sacru in mainile artistului si acesta stie sa-si dozeze materia" (T. Arghezi" fiagi-Tudose" de Barbu Delavrancea).